

at undersøge, om der ikke kunde og burde gjøres Noget ad Lovgivningsveien for at forbedre de uægte Børns retslige Stilling og hvad dermed staar i Forbindelse, udtales det først, at det maa erkjendes, at de uægte Børns Retstilting hos os ikke er ringere end i mange andre Stater og bedre end i adskillige, men at Lovgivningen dog ikke er naaet til det Punkt, der i denne Henseende fuldstændigt fyldestgjør Retfærdighedens og Billighedens Krav. Det maa vel erkjendes, at der ikke kan være Tale om en fuldstændig Ligestilling af uægte og ægte Børn i retslig Henseende, der vilde udslette Adskillelsen mellem de lovlige og ulovlige Kjønnsforbindelser, og der kan derfor heller ikke være Spørgsmaal om at tillægge uægte Børn samme Arveret efter Faderen som de ægte Børn, ligesom det heller ikke findes rigtigt at stille noget Forslag om, at de skulde have Ret til at føre Faderens Navn. Men derimod formenes det, at der er andre Punkter, hvor der uden at formindste Jøvelsen af Ægtefættens sædelige Betydning vel kunde udrettes Noget til Forbedring af de uægte Børns retslige Stilling, dels ad Lovgivningsveien, dels ved administrative Foranstaltninger fra Justitsministeriets Side, og som saadanne Punkter, hvor Forandring burde gøres, fremhæves dels det Underholdningsbidrag, som Faderen er pligtig til at svare, saavel i Henseende til dettes Størrelse og Varighed som i Henseende til Midlerne til at fremtvinge dets virkelige Erlæggelse, dels Barnets Ret til at blive bekyndt med de det vedkommende Familieforhold.

I førstnævnte Henseende opkaste Andragerne det Spørgsmaal, om ikke Underholdningsbidraget i Reglen er sat for lavt efter Pengenes nuværende Værdi og Arbejdsfortjenestens Størrelse, og om ikke Bidraget indenfor den enkleste Dyrighedsreds fastsættes temmelig ens for Alle, uden at tage det tilbørlige Hensyn til de Tilfælde, hvor Barnefaderens Evne er større, medens der paa den anden Side er større Forskjel i Ansættelserne mellem de forskjellige Kredse, end der kan finde sin naturlige Forklaring i Forskjelligheder i Velstand. Det henstilles derfor, om Ministeriet vilde indsamle det fornødne statistiske Materiale og derefter eventuelt give Overøvrighederne veiledende Regler med Hensyn til Bidragets rigtige Fastsættelse. Dernæst udtales det, at den Udvidning, der har været i vor Lovgivning i Retning af at udvide Barnefaderens Forpligtelser, vistnok uden Ubillighed maatte kunne forfølges videre, nemlig i følgende tre Punkter:

1. Barnefaderens Forpligtelse til at udrede Underholdningsbidrag burde vedvare til Bar-

nets 18de Aar istedetfor som nu til det 14de. Vel burde det i Forbindelse hermed være overladt Dyrigheden at sætte Bidraget lavere efter det 14de Aar, fra hvilken Tid Barnets Selverhverv i visse Samfundslag hyppigst begynder. Men det synes ikke stemmende med Forholdets Natur, at sætte den absolute Grændse ved det 14de Aar og derved fastslaa enten — hvad der vilde være aldeles urimeligt — at Moderen alene skulde bære Byrden efter den Tid, eller at Barnets Opførelse og Uddannelse skal være afsluttet ved denne Tid. Der henvises derhos til, at adskillige fremmede Lovgivelser have sat Grændsen højere end hos os, og at det ogsaa hos os i alt Fald af Nogle antages at være Meningen med Plakat 6te December 1839 § 3, at Faderens Forpligtelse kan strækkes ud over det 14de Aar; men selv om dette forhold sig saaledes, vilde det være uden praktisk Betydning, eftersom Forpligtelsen efter Plakatens § 3 kun indtræder under ganske særlige Omstændigheder og heller ikke er betrygget ved de samme Tvangsmidler som det regulære Underholdningsbidrag.

2. Barnefaderens Forpligtelse til Underholdningsbidrag burde i visse Tilfælde gaa over paa hans Dødsbo. Vel billiges det i det Hele, at vor Lovgivning ikke som adskillige fremmede Lovgivelser lægger Barnefaderens Forpligtelse subsidiært over paa hans Slægt eller lader den hvile paa hans Dødsbo, men det formenes dog, at det i alt Fald vilde være aldeles billigt og naturligt at gjøre en lignende Modifikation som den, der ved Lov 31te Juli 1854 §§ 5 og 38 er indført i Norge, nemlig, at Boet, efter at Gjælden er betalt og naar der ikke er efterladt Enke eller ægte Børn, skal udrede Bidraget til Barnets fremtidige Underhold.

3. Det findes vel i og for sig rigtigt, at det forbliver ved Lovgivningens Regel, at Barnets Underhold paahviler baade Moderen og Faderen, saaledes at Sidstnævntes Bidrag sættes til mindst Halvdelen. Men i de Tilfælde, hvor Lovgivningen erkjender, at der paahviler Faderen Forpligtelse til at bestynde endog den hele Underholdning og Opdragelse, nemlig naar Moderen er død eller af andre Grunde ude af Stand til at underholde Barnet, findes der ikke tilstrækkelig Grund til, at Faderes Forpligtelse, som nu, skal være betinget af, at han er mere velstaaende, og at Bidraget ikke skal være undergivet den sædvanlige Afsoning.

Af større Betydning end denne delvise Udvidelse af Underholdningsbidraget vilde det imidlertid efter Andragerens Mening være, om det maatte kunne lyffes at udfinde en praktisk Veie til at udvikle Midlerne til at faa inddrevet det Bidrag, der kan paalægges